

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją z dnia 11 sierpnia 2006 r. Komisja, na podstawie art. 93 ust. 1 lit. f) rozporządzenia finansowego (¹⁾), stwierdziła, że skarżąca istotnie naruszyła warunki trzech umów wiążących ją z Eurostat w przedmiocie współpracy technicznej w dziedzinie statystyki (program PHARE) poprzez odmowę przekazania do dyspozycji Komisji informacji pozwalających na przeprowadzenie audytu w zakresie realizacji spornych umów. Ponadto zaskarżona decyzja precyzuje, że Komisja zastrzega sobie prawo do realizacji naruszonych postanowień umownych wszelkimi stosowanymi środkami, w tym na drodze sądowej, a w razie potrzeby dochodząc zwrotu kwot, jakie okazałyby się należne.

Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności kwestionowanej decyzji skarżąca powołuje trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy oparty jest na domniemanym nadużyciu władzy, analizowanym pod kątem obejścia procedury, z tego względu, że zaskarżona decyzja omija szczególne procedury rozstrzygnięcia sporów przewidziane w każdej z umów zawartych przez skarżącą z Komisją na podstawie art. 57 rozporządzenia finansowego nr 1605/2002, zastępując je w sposób jednostronny decyzją opartą na art. 93 ust. 1 lit. f) tego samego rozporządzenia. Skarżąca utrzymuje, że Komisja dopuściła się nadużycia procedury przewidzianej w art. 93 ust. 1 lit. f) w stosunku do jego podstawowego celu, jakim jest w opinii skarżącej wykluczenie oferentów, którzy jak stwierdzono, dopuścili się istotnego naruszenia warunków umowy przy okazji pierwszego przetargu, z uczestnictwa w następnej procedurze przetargowej, w celu wypowiedzenia umów, z których każda przewiduje inny sposób rozstrzygnięcia sporów, określając właściwość sądu i znajdujące zastosowanie prawo.

Zarzut drugi powołany przez skarżącą jest oparty na braku uzasadnienia. Skarżąca twierdzi, że sporna decyzja nie została właściwie uzasadniona, ani pod względem prawnym, ponieważ formułuje ona nieodpowiednie uzasadnienie polegające na zastosowaniu w sferze stosunków umownych przepisu dotyczącego właściwego zarządzania wspólnotowymi przetargami publicznymi, ani pod względem faktycznym, ponieważ zarzuty przedstawione przez Komisję w odniesieniu do skarżącej są pozbawione wszelkich podstaw, jako że skarżąca wykazała wolę współpracy ze służbami Komisji do spraw audytu.

W zarzucie trzecim skarżąca podnosi, że Komisja dokonała oczywiście błędnej oceny, jako że sporna decyzja dokonuje kwalifikacji zarzucanych skarżącej faktów bez uprzedniego uznania ich za istotne naruszenie warunków umowy, stosując procedury umowne wynikających z art. 57, akapit drugi rozporządzenia nr 1650/2002.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 października 2006 r. — Republika Włoska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-290/06)**

(2006/C 310/42)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: P. Gentili, Avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej z dnia 27 lipca 2006 r. nr 06863, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach — dotyczącej wypłaty przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana — RPO Puglia (nr CCI 1999 IT 161 PO 009);
- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej z dnia 3 sierpnia 2006 r. nr 07231, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach — dotyczącej wypłaty przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana — DOCUP Toscana Cel 2 (nr CCI 2000 IT 162 DO 001);
- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej z dnia 3 sierpnia 2006 r. nr 07248, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach — dotyczącej potwierdzenia i zgłoszenia wydatków tymczasowych oraz wniosku o płatność — DOCUP Vento Cel 2 2000-2006 (nr CCI 2000 IT 162 DO 005);
- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej z dnia 10 sierpnia 2006 r. nr 07473, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach — dotyczącej Programu Operacyjnego Rozwój Przedsiębiorczości Lokalnej 2000-2006 (nr CCI 1999 IT 161 PO 002) — Wypłata przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana;
- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej z dnia 22 sierpnia 2006 r. nr 07755, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach — dotyczącej wypłaty przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana — RPO Campania 2000-2006 (nr CCI 1999 IT 161 PO 007);

- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej z dnia 23 sierpnia 2006 r. nr 07768, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach — dotyczącej wypłaty przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana — RPO Campania 2000-2006 (nr CCI 1999 IT 161 PO 007);
- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej z dnia 20 września 2006 r. nr 08861, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach — dotyczącej wypłaty przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana — RPO Sardegna 2000-2006 (nr CCI 1999 IT 161 PO 010);
- oraz wszelkich wcześniejszych aktów związanych z tymi notami lub na których podstawie zostały one wydane, a w konsekwencji obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty w tej sprawie zostały przywołane w sprawie T-345/04 Republika Włoska przeciwko Komisji ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 23.10.2004, str. 55.

Skarga wniesiona w dniu 18 października 2006 — Operator ARP/Komisja

(Sprawa T-291/06)

(2006/C 310/43)

język postępowania: polski

Strony:

Strona skarżąca: „Operator ARP” Sp. z o.o. (Przedstawiciel: J. Szymanowska, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie pomocy państwa nr C 20/04 (ex. NN 25/05) na rzecz Huty Częstochowa w części, tj. art. 3 akapit 2 w zakresie zobowiązania Polski do podjęcia wszelkich niezbędnych środków do odzyskania od Operatora Sp. z o.o. pomocy państwa przyznanej Hucie Częstochowa S.A. niezgodnie ze wspólnym rynkiem;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 5 lipca 2005 roku w sprawie pomocy państwa nr C 20/04 (ex. NN 25/05) uznającej w art. 3 ust. 1 za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc, jakiej Polska udzieliła Hucie Częstochowa S.A. w okresie od 1997 r. do maja 2002 r. w formie pomocy operacyjnej i pomocy na cele restrukturyzacji zatrudnienia. Decyzja została doręczona skarżącej w dniu 21 sierpnia 2006 r. W art. 3, ust. 2 skarżonej decyzji Komisja zobowiązała Polskę do podjęcia niezbędnych kroków w celu odzyskania udzielonej bezprawnie pomocy od wymienionych w tym ustępie przedsiębiorstw, w tym skarżące. Zgodnie z decyzją, wszystkie przedsiębiorstwa wymienione w powyższym ustępie ponoszą solidarnie odpowiedzialność za zwrot tej pomocy, co powinno nastąpić niezwłocznie i zgodnie z procedurami prawa krajowego. Odsetki powinny zostać naliczone za cały okres od dnia przyznania pomocy do dnia jej faktycznego odzyskania, zgodnie z przepisami zawartymi w rozdziale V rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 ⁽¹⁾.

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności wskazanej decyzji podnosząc, że nie jest ona beneficjentem pomocy udzielonej Hucie „Częstochowa” S.A. w latach 1997-2002, a tym samym dłużnikiem solidarnie odpowiedzialnym za zwrot tej pomocy, co powoduje, według skarżące, iż zobowiązanie Polski do podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu odzyskania od skarżące tej pomocy, nie znajduje uzasadnienia.

Na poparcie swojej skargi, strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- pogwałcenie prawa do obrony poprzez naruszenie art. 88 Traktatu WE poprzez nienależyte wywiązanie się z obowiązku umożliwienia zainteresowanym stronom przedstawienia uwag w ramach formalnej procedury dochodzenia w odniesieniu do przedmiotowej pomocy. Skarżąca twierdzi, że w związku z tym, że nie uczestniczyła w formalnej procedurze dochodzenia prowadzonej przez Komisję, nie miała możliwości przedstawienia uwag ani argumentacji prawnej w ramach tej procedury, co doprowadziłoby jej zdaniem do odmiennego rozstrzygnięcia Komisji w zakresie określenia kręgu beneficjentów pomocy (wykluczenia z tego kręgu „Operatora” Sp. z o.o.);
- naruszenie art. 253 Traktatu WE, tj. brak odpowiedniego uzasadnienia decyzji. Skarżąca podnosi, że uzasadnienie decyzji w zakresie uznania jej za beneficjenta pomocy jest lakoniczne i niespójne, jako że w uzasadnieniu decyzji Komisja nie traktuje skarżące jako podmiotu, który może być uznany za beneficjenta pomocy, wskazując ją jednocześnie w rozstrzygnięciu jako podmiot zobowiązany do jej zwrotu. Skarżąca podnosi ponadto, że zaskarżona decyzja nie wyjaśnia okoliczności faktycznych dotyczących pomocy udzielonej Hucie Częstochowa, według decyzji niezgodnie ze wspólnym rynkiem, w szczególności nie zawiera analizy kwestii ewentualnego transferu korzyści wynikających z uzyskanej pomocy na rzecz podmiotów przejmujących aktywa i zobowiązania Huty Częstochowa w kontekście rozszerzenia kręgu beneficjentów;